

Tænker du stadig meget på dét? Fortællinger om sorg er første udgivelse skrevet af Cecilie Fabricius, som er psykolog og bachelor i retorik. I følge forlaget Eksistensen består bogen af "små korte og poetiske tekster" om Cecilies fars død. Bogen er en lille sag på 82 sider, som er inddelt i tre dele med overskrifterne *før*, *under* og *efter*, hvor den sidste del fylder mest.

I et enkelt sprog beskriver Cecilie sine oplevelser med at miste og sørge. Genremæssigt ligner teksterne knækprosa, da teksterne har et tydeligt narrativt element, men er "knækkede" med linjeskift midt i sætninger og er mestendels uden tegnsætning.

Dele af teksterne var til min smag noget for forklarende, hvilket havde en distancerende effekt i læseoplevelsen for mig. Et eksempel på dette er den første tekst i bogen fra delen *før*: "Da mor igen igen spiste uden om tomaterne/på tallerkenen/hun ku' jo ikke li' de røde grøntsager/forklarede hun/undtagen gulerødder, hvis de ikke er kogt/vi udvekslede et blik, du himlede med øjnene,/og vi smilede samtidig ned i pastaen/hvem skal jeg nu rotte mig sammen med mod mor?" Denne lille hverdagsepisode beskriver fint fortællerens forbindelse til sin far og den humor, som også var i relationen mellem dem, men den sidste sætning introducerer et forklarende lag, som fjerner læseren fra den umiddelbare oplevelse.

Min oplevelse er, at bogen er stærkest og mest rørende der, hvor fortælleren holder sig til beskrivelserne af forskellige situationer. Et eksempel på dette er slutningen af tekst, som kommer fra delen *under*: "(...)du satte dig i stolen i hjørnet/den stol hvorfra du plejede at høre P2 og drikke te af den/store kop med blomster på som du fik af Vibeke/de andre kom/gennem tavsheden hørte jeg/at de så det samme som mig/barnebarnet på 7 skar gennem tavsheden og udbrød/at hun godt ku' se at du var blevet gul igen(...)". Her får man en fornemmelse af kunne mærke den skæbnesvangre betydning af, at faren er blevet gul som varsel om, at der ikke er lang tid tilbage. I gennem bogen bruges der humor mange steder i beskrivelserne af de forskellige scener og interaktioner. Det kan sommetider se ud som en forsvarsmekanisme for fortælleren, hvor humoren er med til at holde det ubærlige i døden på afstand, men det virker nogle steder også distancerende på mig som læser, ligesom det efterlader én med en fornemmelse af ingruens. Visse steder virker humoren omvendt rigtig fint, som i teksten fra delen *efter*, hvor der er et element at noget tragisk komisk i beskrivelsen af efterspillet om farens surdej: "Jeg ta'r den/forsøgte hun storesøsterligt/da ingen andre bød ind/to uger senere meldte hun ud på en fælles-sms/at hun alligevel ikke orkede/på en måde føles det også mest rigtigt/at surdejen døde med dig."

Samlet set efterlod bogen mig med et fint indblik i en sorgproces fortalt igennem en række små scener fra dagligdagslivet, der sommetider var ganske rørende.

Af Klara Halberg, psykolog